

Lidt kunst – meget politik

#whatif

★★☆☆☆☆

Hvor: Charlottenborg, Nyhavn, København.
Hvornår: Tirsdage-fredage 12-20, lørdage-søndage 11-17, Til 20. maj.

Af Torben Weirup tow@berlingske.dk

Kan politisk aktivisme være et kunstværk.

Sagtens.

Det er en 100 år gammel erfaring, at alle genstande kan anvendes som kunstnerisk materiale. Det samme kan ideer.

Ideer har altid udgjort et fundament for billedkunst. Og tanker om at forandre verden indgår naturligvis som kunstnerisk materiale. Også i dag.

Tilbage bliver spørgsmålet om udformningen:

Hvordan kan udvalg af alle verdens genstande anvendes, så de sammen bliver til et kunstværk? Hvordan giver man sine tanker kunstnerisk form?

Hvor går grænsen mellem et egentligt kunstværk og så en sagsfremstilling. Er det kunst, når man blot belyser en problematik, ligesom når man fremstiller videoer og plancher og tekster og gør kombinationen til en fortælling om et emne, der ligger en på sinde?

Et af de steder, den grænse for tiden går, er på Charlottenborg. Kunsthallens nye udstilling - »#whatif« - altså: Hvad nu hvis? - viser en række installationer, der med ganske få undtagelser mangler en egentlig æstetisk dimension. Bortset fra et visuelt poetisk værk af Tomás Saraceno savner de enkelte værker en forløsende - og endnu bedre: forførende - kunstnerisk bearbejdning. Noget, der appellerer til begge hjernehalvdele og ikke blot fremtræder som en konstatering af verdens elendighed. Som et indlæg i den løbende debat om undertrykkelse her og der og den vestlige verdens enorme skyld. Vi passerer på udstillingen Tahirpladsen og kommer forbi det forsømte arabiske forår. Men ellers er fokus rettet på Afrikas langtidsvirkninger af den hvide mands hærgen og Israels angivelige forsøg på at udviske fortidens fordrivelser af andre befolkningsgrupper. Historieskrivning som et kunstnerisk projekt. Så er det måske bedre med egentlig historieskrivning?

Man kan med rimelighed hævde, at den kritik, der fremføres, netop bør vises i et vestligt land, hvis man mener, det er vores skyld, det hele. Men den samlede udstilling med dens plancher, videoer, grafiske påpegninger af suspekte sammenhænge og almindelig dokumentation og argumentation som i en aviskronik virker som en gentagelse. En gentagelse fra værk til værk, forskellighederne til trods, og en gentagelse af denne form for pædagogisk skolekunst, der er blevet vist på talrige udstillinger og biennaler og dokumentaer osv. gennem årene.

Velegnet til at bekræfte den del af publikum, der i forvejen er fortrolig med tankegangen. Uegnet til at overbevise andre. Meget lidt opløftende for den, der sådan set håber at møde kunstneriske oplevelser, når det nu er på Charlottenborg, det foregår.

Kunst til skolebænken. Charlottenborgs nye udstilling - #whatif - behandler en række politiske problemstillinger meget pædagogisk. Den kunstneriske formidling af budskaberne er vanskeligere at finde. Billedet viser et uddrag af Marcus Lindeens projekt, »The Acili Experiment«. Pressefoto